

ESTRATÈGIES CONTRA L'ESTRATÈGIA

Espanya entra a l'Europa dels militars

El pacte Reagan-Gorbatxev donà una nova empenta a la UEO.

L'accés a la Brigada Mixta franco-alemanya, d'una banda, i a la Unió Europea Occidental, de l'altra, són les possibilitats que considera el govern de Madrid, amb el trumfo de la defensa del Mediterrani occidental.

Josep M. Sanmartí

És molt possible que en el moment de ser publicades aquestes ratlles el carter hagi dut a la Moncloa una carta del secretari general de la Unió Europea Occidental (UEO), Alfred Cahen, per demanar que s'entaulin negociacions de cara a una integració d'Espanya en aquest organisme europeu. El govern portuguès ha de rebre una carta semblant. L'ingrés a la UEO era un

dels deu punts que Felipe González presentà al congrés de diputats a l'octubre de 1984 per cobrir la permanència d'Espanya a l'OTAN. La potenciació d'una defensa autònoma europea aparegué en aquells moments com una coartada per tapar el decantament atlantista del PSOE. Alfred Cahen anà a Madrid per primera i única vegada en vespres del referèndum per dir que la UEO veia de bon ull aquesta predisposició espanyola d'un acostament cap a ell. No era cert.

Els aliats europeus no es fiaven d'un país que feia declaracions atlantistes, però que rebutjava d'admetre armes nuclears (euromíssils) i que no acabava d'aclarir la seva situació dins l'Aliança Atlàntica. Sobretot la Gran Bretanya i els Països Baixos es posaven reticents i impedièren que les possibles simpaties dels altres cinc membres (França, Itàlia, Luxemburg, República Federal Alemanya i Bèlgica) quallesin en una proposta concreta. D'altra banda, la UEO (fundada el 1948 i reformada el 1955) mantenia una vida esmortida i lànguida i difícilment podia assumir la responsabilitat d'una ampliació. Era més aviat un club amb proves selectives per poder-hi entrar. Men-

tre es començava a parlar de tot això, la Unió aprovà una declaració favorable a una dissuasió que combinés les armes nuclears i les convencionals, posició que Espanya no podia subscriure en principi. Tanmateix, el ministre de Defensa, Narcís Serra, sostingué que això no era un obstacle suficient per bloquejar l'ingrés espanyol.

L'acord ente els Estats Units i l'URSS sobre míssils nuclears revifà la UEO, que l'octubre de 1987 realitzà un consell de ministres de Defensa i d'Afers Estrangers per relançar l'organització. En aquesta reunió la UEO insistí en la dissuasió nuclear i en la seva voluntat de no crear plataformes defensives al marge de l'OTAN. El ministre holandès Wim van Eekeh repeté que Espanya no estava prou preparada per entrar-hi.

El govern espanyol, veient les dificultats, es féu el desmenjat. «Espanya no té pressa per entrar a la UEO», deia el ministre Narcís Serra el 21 de desembre passat. Tanmateix, insistí que no era contradictori defensar la dissuasió nuclear a Europa i la desnuclearització d'Espanya. Mentrestant, Madrid mostrava interès per parlar de dues opcions defensives europees, especial-

ment per la Brigada Mixta franco-alemanya. Un eix defensiu Bonn-París-Madrid inquietaria la UEO, ja que aquesta no disposa de mecanismes operatius, cosa que limita la seva eficàcia.

Les coses canviaren a l'OTAN

Les coses canviaven ràpidament durant el primer trimestre del 88, i sobretot durant el mes de març. L'acord de principi sobre les bases americanes del 15 de gener fou el primer pas. L'1 de març el ministre de Defensa portuguès, Eurico de Melo, confirmà al seu col·lega espanyol que les reserves portugueses en el procés d'integració d'Espanya en l'OTAN no incloïen la UEO. Portugal no té problemes per entrar-hi, però a la UEO es creia que seria lleig convidar Lisboa i no fer-ho amb Madrid: o entren els dos països o no n'entra cap.

El moment decisiu es produïa a la cimera de l'OTAN de Brussel·les els dies 2 i 3 de març. Per un costat el president Ronald Reagan acceptà una potenciació de la defensa europea, en «lliurar l'europeu dins de l'OTAN». Era el vist i plau americà a un relançament de la UEO. D'altra banda, el

CENTRE DRAMÀTIC

MERCADO DE ABASTOS

ESPACIO ALTERNATIVO

1ª TEMPORADA 1988

EL SAPERLON

de Gildas Bourdet

Versión de Gonzalo Martínez Frieseda, Rosine Gara, Andre Guittier

Dirección: Gildas Bourdet, Andre Guittier

Vestuario: Françoise Chevalier

Iluminación: Bertrand Grandguillot

actores

Ana Benito - Pep Cortés

Juanjo Prats

Carmen Segarra

INSTRUMENTAL MÚSICA
I V A E E M

Una coproducció: Centre Dramàtic de la Generalitat Valenciana
Centro Nacional de Nuevas Tendencias Escénicas - Madrid
Association Française d'Action Artistique (Ministère Français des Affaires Étrangères)

La Salamandre - Théâtre National de la Région Nord/Pas de Calais

president Felipe González sostingué en aquesta mateixa reunió que Espanya no abonà una desnuclearització militar d'Europa, si bé reclamà que continuï el procés de reducció dels armaments nuclears i convencionals. El novembre de 1986 el ministre Narcís Serra ja havia acceptat la intenció de l'OTAN sobre l'ús de les armes atòmiques, però la declaració de Felipe González a Brussel·les significa una nova intuïció en la política de pau i seguretat espanyoles, preocupades sobretot perquè va amb les seves discrepàncies amb les dels aliats. Per aquesta raó, alguns comentaristes creuen que l'ingrés a la UEO empitjora la situació, ja que les seves decisions reflecteixen les de l'ala més dura de l'OTAN, com poden ser les britàniques. No cal dir que la crítica ja ha estat rebutjada pel portaveu d'Afers Estrangers espanyol.

No és estrany que a partir d'aquests fets les coses es precipitessin. Els francesos anunciaren el seu suport a l'ampliació, suport que se sumava al d'Itàlia, que ja l'havia promès feia temps, arran de la signatura de l'acord de coo-

peració aeronaval al Mediterrani occidental. La defensa d'aquesta zona és probablement el trumfo que presentarà Espanya durant les negociacions, ja que en aquests moments el pacte amb França i Itàlia és efectiu. També hi pesaran sens dubte els acords de cooperació en la indústria armamentística europea.

Els portaveus oficials insisteixen que així es va complint el programa de Defensa dibuixat en el famós decàleg de 1984. Per als pacifistes això és endinsar-se més encara en la gola del llop.

Espanya ja participa de l'Irongrup i el Grup Europeu Independent de Programes, tots dos dins de l'OTAN, i estudia la seva participació en la Brigada Mixta franco-alemanya. Més no es pot demanar. Les reserves espanyoles davant l'estratègia atlantista es van aprimant. Ara ja han d'esgrimir com a mèrits coses com haver-se oposat al fet que en la darrera cimera atlantista es digués que l'arma nuclear ha estat «la garantia de la pau» durant els últims quaranta anys. □

Carlos Bustelo.

per al Mundial '82 i d'altres negocis planaren sobre la comissió, i el CDS contraatacà: Suárez va amenaçar de posar sobre la taula escàndols pertot arreu.

L'explicació política que el CDS dona en privat és que, sent Suárez principal enemic de Fraga i González, entre tots dos van idear la comissió per jutjar-lo. Els aliancistes no han governat en democràcia, i no tenen cap por perquè el franquisme no serà investigat, i els socialistes demostraran que, en qualsevol cas, el control sobre la corrupció administrativa ara existeix i no existia amb la UCD.

Així les coses, mentre la dreta airejava els noms de José María Calvino, Joan Majó, Julio Feo, Rafael Escuredo i Julián Sancristóbal com a homes interessants de ser investigats, des del PSOE replicaven que així es faria si abans es passava el filtre per Adolfo Suárez, Carlos Bustelo, els germans Arias Salgado, Miguel Herrero y Rodríguez de Minón, Juan Antonio García Díez, etc. i, això ho afirmaven amb la boca menuda, sobre les relacions entre la Generalitat de Catalunya i el joc, sobre la qual cosa els socialistes afirmen que tenen dades estremidores que mai no han fet públiques.

Va ser en aquest context de pugna política anterior al començament efectiu del treball de la comissió en què els socialistes, temorosos, diuen, que es generalitzen les acusacions contra la democràcia i el sistema de partits, decidiren rebaixar el sostre de la investigació. Aquest fet, que comença a ser presentat per la dreta com que els socialistes tenen por a ser investigats, és probablement un gran error i el partit del govern ho pagarà car.

En qualsevol cas, una comissió que va nàixer per netejar el nom del sistema democràtic, s'està convertint en una perillosa arma contra els partits. □

COMISSIÓ PARLAMENTÀRIA SOBRE EL TRÀFIC D'INFLUÈNCIES

Fer política per enriquir-se

Emmig d'una tempesta de susceptibilitats ha encetat els seus treballs la comissió parlamentària creada recentment per investigar el tràfic d'influències.

Julio Trujillo

Encara que el famós assumpte de Guerra amb l'avió Mystere ha impedit fixar l'atenció sobre el treball d'aquesta comissió i les polèmiques a què està donant peu, aquest és un tema important que incideix directament sobre la democràcia i sobre algun dels actes polítics sobre els quals es va basar el consens constitucional.

La comissió es va crear a través d'un acord entre Alianza Popular i el PSOE. Els primers pensen que hi ha una gran corrupció en l'administració socialista i els segons consideren que els rumors sobre corrupcions mai no provades estan conduint a un qüestionament general del sistema constitucional. És el que Guerra va definir com «vendaval antidemocràtic» en la seua compareixença al congrés per explicar l'ús privat d'un avió oficial.

Però el CDS va fer una altra lectura

Calvino, digne de ser investigat.

del tema. Quan els socialistes i els aliancistes decidiren que la investigació sobre el tràfic d'influències havia d'iniciar-se en la data en què es van recuperar les llibertats democràtiques, els hereus de la UCD compregueren que s'investigaria un dels períodes de major descontrol administratiu, un període de la gestió del qual correspon, fonamentalment, a Adolfo Suárez i algun dels seus col·laboradors actuals. L'ombra de l'assumpte dels videomarcadors negociats per l'ex-president del govern